

Grudzień – RODZINY STAŃCIE SIĘ TYM, DO CZEGO JESTEŚCIE POWOŁANE...

*„Niech się odrodzi w Bogu ludzkie ojcostwo i polska rodzina,
i ludzkie macierzyństwo, niech się odrodzi rodzina, szczególne miejsce
Przymierza Boga z ludźmi. Imię jego: kościół domowy.”*

/ św. JAN PAWEŁ II, Kielce, 3.06.1991 r./

- Charyzmaty życia rodzinnego
- Rola rodzin w głoszeniu Ewangelii nadziei
- Rodzina niech będzie święta!
- Kościół jest rodzinny
- Wspólnota rodzin
- Kościół domowy
- Czy jesteśmy świadkami narodzenia Chrystusa?.....
- Święta Rodzina drogą wspólnoty Kościoła

Czytania

Łk 1, 26-38

²⁶ Bóg posłał anioła Gabriela do miasta w Galilei, zwanego Nazaret, ²⁷ do Dziewicy poślubionej mężowi, imieniem Józef, z rodu Dawida; a Dziewicy było na imię Maryja. ²⁸ Anioł wszedł do Niej i rzekł: «Bądź pozdrowiona, pełna łaski, Pan z Tobą, ». ²⁹ Ona zmieszała się na te słowa i rozważała, co miałyby znaczyć to pozdrowienie. ³⁰ Lecz anioł rzekł do Niej: «Nie bój się, Maryjo, znalazłaś bowiem łaskę u Boga. ³¹ Oto poczniesz i porodzisz Syna, któremu nadasz imię Jezus. ³² Będzie On wielki i będzie nazwany Synem Najwyższego, a Pan Bóg da Mu tron Jego praojca, Dawida. ³³ Będzie panował nad domem Jakuba na wieki, a Jego panowaniu nie będzie końca». ³⁴ Na to Maryja rzekła do anioła: «Jakże się to stanie, skoro nie znam męża?» ³⁵ Anioł Jej odpowiedział: «Duch Święty zstąpi na Ciebie i moc Najwyższego osłoni Cię. Dlatego też Święte, które się narodzi, będzie nazwane Synem Bożym. ³⁶ A oto również krewna Twoja, Elżbieta, poczęła w swej starości syna i jest już w szóstym miesiącu ta, która uchodzi za niepłodną. ³⁷ Dla Boga bowiem nie ma nic niemożliwego». ³⁸ Na to rzekła Maryja: «Oto Ja służebnica Pańska, niech Mi się stanie według twego słowa!» Wtedy odszedł od Niej anioł.

Narodzenie Jezusa

Mt 1, 18-25 ¹⁸ Z narodzeniem Jezusa Chrystusa było tak. Po zaślubinach Matki Jego, Maryi, z Józefem, wprawdzie nim zamieszkali razem, znalazła się brzemienną za sprawą Ducha Świętego. ¹⁹ Mąż Jej, Józef, który był człowiekiem sprawiedliwym i nie chciał narazić Jej na zniesławienie, zamierzał oddalić Ją potajemnie. ²⁰ Gdy powziął tę myśl, oto anioł Pański ukazał mu się we śnie i rzekł: «Józefie, synu Dawida, nie bój się wziąć do siebie Maryi, twej Małżonki; albowiem z Ducha Świętego jest to, co się w Niej poczęło. ²¹ Porodzi Syna, któremu nadasz imię Jezus, On bowiem zbawi swój lud od jego grzechów». ²² A stało się to

wszystko, aby się wypełniło słowo Pańskie powiedziane przez Proroka: ²³ Oto Dziewica pocznie i porodzi Syna, któremu nadadzą imię Emmanuel, to znaczy: "Bóg z nami". ²⁴ Zbudziwszy się ze snu, Józef uczynił tak, jak mu polecił anioł Pański: wziął swoją Małżonkę do siebie, ²⁵ lecz nie zbliżał się do Niej, aż porodziła Syna, któremu nadał imię Jezus.

Misterium Bożego Narodzenia

525 Jezus narodził się w nędznej stajni, w ubogiej rodzinie (Łk 2.6-7) ; prości pasterze są pierwszymi świadkami tego wydarzenia. Właśnie w tym ubóstwie objawia się chwała nieba (Łk 2.8-20). Kościół nie przestaje opiewać chwały tej nocy:

Dzisiaj Dziewica wydaje na świat Wiecznego,
A ziemia użycza grotty Niedostępnemu.
Wysławiają Go aniołowie i pasterze,
Zbliżają się mędrcy, idąc za gwiazdą,
Ponieważ narodziłeś się dla nas,
Małe Dzieciątko, wieczny Boże! / Kontakion Romana Piewcy /

526 "Stać się dzieckiem" wobec Boga - to warunek wejścia do Królestwa (Mt 18, 3-4). W tym celu trzeba się unżyć, stać się małym; co więcej, trzeba "się powtórnie narodzić" (J 3, 7), narodzić się "z Boga" (J 1,13), by "się stać dzieckiem Bożym" (J 1, 12). Misterium Bożego Narodzenia wypełnia się w nas, gdy Chrystus "kształtuje się" w nas (Ga 4, 19). Boże Narodzenie jest misterium tej "przedziwnej wymiany":

O przedziwna wymiano! Stwórca ludzkości przyjął duszę i ciało, narodził się z Dziewicy, a stając się człowiekiem bez udziału ziemskiego ojca, obdarzył nas swoim Bóstwem.

959 *W jednej rodzinie Bożej.* "Wszyscy, którzy jesteśmy synami Bożymi i stanowimy jedną rodzinę w Chrystusie, gdy łączymy się ze sobą we wzajemnej miłości i w jednej chwale Trójcy Przenajświętszej, odpowiadamy najgłębszemu powołaniu Kościoła". (Sobór Watykański II, konst. *Lumen gentium*, 50)

2685 *Rodzina chrześcijańska* jest pierwszym miejscem wychowania do modlitwy. Zbudowana na sakramencie małżeństwa jest "Kościółem domowym", w którym dzieci Boże uczą się modlitwy "jak Kościół" oraz wytrwałości w modlitwie. Szczególnie dla małych dzieci codzienna modlitwa rodzinna jest pierwszym świadectwem żywej pamięci Kościoła, cierpliwie pobudzanej przez Ducha Świętego.

Katechizm Kościoła Katolickiego, art. 525, 526, 959, 2685, Pallottinum, Poznań 1994.

Wybrane fragmenty z nauczania Prymasa:

RADOŚĆ Z NARODZENIA PANA

„**R**adość z narodzenia Pana jest dzisiaj radością z narodzenia każdego człowieka. Chrystus mówił o matce, która smutek ma, gdy nadchodzi jej godzina. Ale gdy porodzi już nie pamięta ucisku dla radości, że człowiek na świat się narodził. Człowiek – największe na tym świecie dzieło Boga przez posługę ojca i matki. Gdy patrzycie dzisiaj, małe dzieci, dziatwo, młodzieży, matki, ojcowie, w Żłóbek Betlejemski, widzicie przy Bożym Dzieciątku Maryję Matkę i Józefa – Opiekuna; przypomnijcie sobie, że tak jest w każdej ludzkiej rodzinie. Każda matka, patrząc dzisiaj na świętą Bożą Rodzicielkę, może sobie wspomnieć chwile – trudne i radosne – narodzenia. [...] Choćby człowiek na tej ziemi przeszedł przez krzyż, jednak zmartwychwstaje. Tę pewność umacnia w nas nauka Chrystusa głoszona przez Jego Kościół. Można więc dziś myśleć o wielkiej radości włączenia w życie Boga Wiecznego i Nieśmiertelnego. Można z nią łączyć radość z osiągnięć Rodziny ludzkiej i z osiągnięć naszego narodu, który jest, który żyje... pomimo wszystko żyje.”

S. WYSZYŃSKI, *Wielki smutek w radość się obróci...Uroczystość Bożego Narodzenia*, Warszawa, katedra Świętego Jana, 25 XII 1980, w: Stefan Kardynał Wyszyński Prymas Polski, *Nauczanie o małżeństwie i rodzinie. Antologia tekstów 1925-1981*, Instytut Papieża Jana Pawła II, Warszawa 2013, s. 1033.

PROGRAM BOŻY DLA RODZINY LUDZKIEJ

„**Ś**więty Paweł, rozważając tajemnicę przyjścia Boga na świat, mówi: „Gdy nadeszła pełnia czasu, zesłał Bóg Syna swego, zrodzonego z Niewiasty [...] który woła: Abba, Ojcze!” I wyprowadza Apostoł wniosek: „**I stąd to nie jesteś już niewolnikiem, ale synem**” (Gal 4,4-7). Wszyscy odtąd mamy wierzyć mocno, myśląc o sobie i o całym naszym otoczeniu, że nie jesteśmy niewolnikami, ale synami! To jest plan Boży, zobowiązujący całą ludzkość, całą Rodzinę Bożą! **Mamy Ojca, a więc jesteśmy Jego dziećmi, Jego synami.** Wśród nas stoi Jego Syn, Brat nasz, Jezus Chrystus. On wyzwala z wszelkiej niewoli, a zwłaszcza z niewoli grzechu. Przez swoją naukę ewangeliczną, naukę pokoju i miłości, wyzwala z niepokoju i nieprawości, z krzywd, udręk i boleści – całą ludzkość. **Taki jest program Boży dla Rodziny ludzkiej! Bóg pragnie, abyśmy żyli na ziemi nie jako niewolnicy, ale jako wolni: synowie i dzieci Boże, wiążący się między sobą braterstwem.**”

S. WYSZYŃSKI, *Ufamy, że z Nowym Rokiem – idzie nowe...*, Gniezno, bazylika prymasowska, Nowy Rok 1971, w: Stefan Kardynał Wyszyński Prymas Polski, *Nauczanie o małżeństwie i rodzinie. Antologia tekstów 1925-1981*, Instytut Papieża Jana Pawła II, Warszawa 2013, s. 661.

VENI CREATOR SPIRITUS!

„**K**ościół jest nie tylko Kościołem Dwojga, ale i – dla tych dwojga, dla Adama i Ewy, dla każdego nowego Adama i każdej nowej Ewy. Dla każdego mężczyzny i każdej kobiety. Tak jest pomyślany Kościół Boży. **Ci dwoje są w nim przedziwnie zrównani, nie tylko w zadaniu**

doczesnym – „Czyńcie sobie ziemię poddaną” – ale i w zadaniu nadprzyrodzonym, gdy powstaje rodzina „Bogiem silna”, w której ma się kształtować młodzież „wierna Chrystusowi”. Tak dzisiaj przedstawia się nam Rodzina ludzka. Dwie wielkie gałęzie życia ludzkiego, gałąź męska i kobieca, mają jedno zadanie, chociaż nieco odmienne, i różne, ale wspólne. Zadanie to ma być wykonywane pod błogosławieństwem Kościoła, który przyzywa na Was Ducha Miłości, śpiewając Wam: Veni Creator Spiritus.”

S. WYSZYŃSKI, *Walczyliśmy o wolność Kościoła do życia i pracy. Podczas Pielgrzymki Tysiąclecia Mężczyzn i Młodzieży Męskiej, Jasna Góra, 28 VIII 1966*, w: Stefan Kardynał Wyszyński Prymas Polski, *Nauczanie o małżeństwie i rodzinie. Antologia tekstów 1925-1981*, Instytut Papieża Jana Pawła II, Warszawa 2013, s. 531.

RODZINA DOMOWA

„W życiu całej rodziny ludzkiej najtrwalszą instytucją jest rodzina domowa. Nie da się ona zniszczyć, jest zawsze potrzebna. Jej trudne zadanie wymaga jednak nie tylko mocy ludzkich, ale i Bożych. Wymaga światła Ewangelii, łaski Sakramentu Małżeństwa, pouczenia Kościoła, ducha chrześcijańskiego, wychowania religijnego w domu, wierności mężów i żon, poszanowania dla życia tych, którzy już ujrzeli światło dzienne i tych, którzy kierowani Bożym planem, otwierają dopiero oczy swoje z łona matek ziemskich na światło Boże.”

S. WYSZYŃSKI, *Koronacja obrazu Najświętszej Rodziny, Studzianna, 18 VIII 1968*, w: Stefan Kardynał Wyszyński Prymas Polski, *Nauczanie o małżeństwie i rodzinie. Antologia tekstów 1925-1981*, Instytut Papieża Jana Pawła II, Warszawa 2013, s. 604.

MARYJA OPIEKUNKĄ BOGA - CZŁOWIEKA

„Kościół ukazuje nam Maryję jako Pielęgniarkę Życia, które sam Ojciec przez Ducha Świętego powierzył Jej w dniu Zwiastowania, za cichą zgodą Syna Bożego. Ona więc jest Opiekunką Boga-Człowieka. I chociaż nie mamy śladów biblijnych na temat podziału zadań między Józefem a Maryją, wiemy, że Ona była wszędzie: i w Betlejem, i w Nazaret i w Kanie, i na Drodze Krzyżowej, i na Kalwarii i w Wieczerniku Zielonych Świąt. Jest Opiekunką Boga-Człowieka, Słowa, które Ciałem się stało. Jest też obroną tego Słowa. Program duszpasterski Episkopatu ukazuje nam, że w dużym stopniu obrona Słowa, powiedzmy: ducha ewangelicznego, życia Ewangelii, należy do zadań rodziny. Jak Kościół, tak i rodzina ma żyć słowem Bożym.”

S. WYSZYŃSKI, *Program osobistego oddania się Matce Kościoła w rekolekcjach wielkopostnych. Do księży misjonarzy i rekolekcyjnistów, Warszawa, dom prymasowski, 21 I 1979*, w: Stefan Kardynał Wyszyński Prymas Polski, *Nauczanie o małżeństwie i rodzinie. Antologia tekstów 1925-1981*, Instytut Papieża Jana Pawła II, Warszawa 2013, s. 999.

RODZINO – STAŃ SIĘ SZKOŁĄ POKOJU...!

„Cała rodzina niech zaprasza do swego domostwa Świętą Rodzinę, niech oznacza ściany swoje znakiem Krzyża świętego, wizerunkiem macierzyńskiej Królowej Polski i Serca Bożego. Niech wspólnie, zwłaszcza wieczorem, klęka do modlitwy i przed Bogiem uspokaja

swe serca, a dłonie zespala, by słońce nie zachodziło na zagniewanie wasze. Stańcie się szkołą pokoju, ciszy, pogody, zaufania wzajemnego, miłości i podtrzymania w ciężkich chwilach.”

S. WYSZYŃSKI, *Wypełniamy Jasnogórskie Śluby Narodu. „Czuwać na progu ogniska domowego”* Czytania na 13 V 1957, Komańcza, 28 X 1956, w: Stefan Kardynał Wyszyński Prymas Polski, *Nauczanie o małżeństwie i rodzinie. Antologia tekstów 1925-1981*, Instytut Papieża Jana Pawła II, Warszawa 2013, s. 114.

NIECH SIĘ WESELI TWOJA RODZICIELKA...

„„Niech się weseli Twoja Rodzicielka...” Ponad wszystkie smutki i niedole matki ma się przebijać radość, „że człowiek się na świat narodził” (J 16,21). Jest to tak wiele! Najwięcej, co może stać się na świecie i czego człowiek może dokonać.

*Niech matka się cieszy, niech jej szczególną właściwością będzie radość, spokojna radość, jaką miała Maryja, nawet wtedy, gdy chodziła od domu do domu w Betlejem, dlatego że „nie było dla nich miejsca w gospodzie” (Łk 2,7). Niech jej udziałem będzie radość, jaka była w stajni przy żłobku i w zmienionych okolicznościach współzycia Świętej Rodziny, oraz spokojna cichość, z jaką Matka stała pod Krzyżem. **Wezwanie do radości to jakby hejnał, który ma wyśpiewać najbardziej istotne właściwości życia rodzinnego.***

„Jakże mile są przybytki twoje – i Twoja Rodzina – Panie zastępów; dusza ma wzdycha i tęskni do świątyni Pana”. Każdy człowiek ma w sobie rodzinne tęsknoty. Pragnie radości i tęskni do tego, aby jego domowa rodzina i całe najbliższe otoczenie podobne było do Najświętszej Rodziny. Tam raduje się Ojciec Sprawiedliwego, weselą się Ojciec i Matka Jezusa. Raduje się Ta, która Go zrodziła...

*Musimy spojrzeć w głąb duszy tych ludzi, których Bóg przez swoją mądrą dobroć skupił razem koło jednego dzieła, aby na ziemi powstała Rodzina dla Słowa Przedwiecznego. Jest więc Kobieta, Mężczyzna i Dziecię. Każde z nich ma swoje drogi. Czy mamy zacząć od Dziecięcia? Chyba nie! **Musimy zacząć od Matki.**”*

S. WYSZYŃSKI, *Obleczcie się w miłość, która jest więzią doskonałości*. W uroczystość Najświętszej Rodziny i... każdej rodziny, (podczas dnia skupienia Instytutu Prymasowskiego), Warszawa, Marsa, I niedziela po Objawieniu, 10 I 1960, w: tenże, KiPA, t. 6, s. 22, Cz.

KOŚCIÓŁ JEST RODZINNY

*„Oto, jakie myśli snują się na tle uroczystości Najświętszej Rodziny. **Żyjemy wszyscy w okresie Bożej rodzinności, która kształtowała się na ziemi.** Bóg zapragnął odsłonić swoje ojcowskie uczucia i dlatego ukazał je przez Syna swego, wołającego: „Abba, Pater”. Przy Nim jest Jego Matka, z ludzi wzięta, aby jak najlepiej zostały w Niej odtworzone uczucia, które matka mieć powinna. Cały okres Bożego Narodzenia: Adwent, oczekiwanie Dziecięcia, Narodzenie, pielęgnowanie i radowanie się Nim, okres, gdy Maryja pokazywała Go pasterzom i mędrcom, pełen jest prawdziwie domowych, „izbowych” i „chałupniczych” – że*

się tak wyrażę – nastrojów. Bóg żyje w tej chwili „rodzinnością”. **Kościół jest rodzinny i wszystko, co jest wrażliwe na działanie Boże, ma w sobie usposobienie rodzinne.**”

S. WYSZYŃSKI, *Obleczcie się w miłość, która jest więzią doskonałości*. W uroczystość Najświętszej Rodziny i... każdej rodziny, (podczas dnia skupienia Instytutu Prymasowskiego), Warszawa, Marsa, I niedziela po Objawieniu, 10 I 1960, w: tenże, KiPA, t. 6, s. 20, Cz.

Śladami papieskiego nauczania

RODZINA W TAJEMNICY KOŚCIOŁA

„49. **Do zasadniczych zadań rodziny chrześcijańskiej należy również zadanie kościelne: jest ona powołana do budowania Królestwa Bożego w dziejach, poprzez udział w życiu i posłannictwie Kościoła.**

Ażeby lepiej zrozumieć podstawy, treści i cechy charakterystyczne tego uczestnictwa, należy zgłębić wielorakie i mocne więzy wzajemnie łączące Kościół i rodzinę chrześcijańską, tworzące z niej niejako „**Kościół w miniaturze**” (*Ecclesia domestica*), i sprawiające, że jest ona swego rodzaju żywym odbiciem i historycznym ukazaniem tajemnicy Kościoła.

To nade wszystko Matka-Kościół rodzi, wychowuje, buduje rodzinę chrześcijańską, wypełniając wobec niej zbawczą misję otrzymaną od Pana. Głosząc Słowo Boże, **Kościół objawia rodzinie chrześcijańskiej jej prawdziwą tożsamość, to, czym ona jest i czym powinna być wedle zamysłu Pana; sprawując sakramenty, Kościół wzbogaca i umacnia rodzinę chrześcijańską łaską Chrystusową, ażeby ją uświęcić na chwałę Ojca; poprzez głoszenie z nową mocą nowego przykazania miłości Kościół pobudza i prowadzi rodzinę chrześcijańską do służby miłości, aby naśladowała i przeżywała tę samą miłość oddania i ofiary, którą Chrystus żywi dla całej ludzkości.**

Ze swej strony rodzina chrześcijańska jest do tego stopnia wpisana w tajemnicę Kościoła, że staje się, na swój sposób, uczestnikiem zbawczego posłannictwa samego Kościoła: małżonkowie i rodzice chrześcijańscy, na mocy sakramentu „we właściwym sobie stanie i porządku życia mają własny dar wśród Ludu Bożego”. Dlatego też nie tylko „otrzymują” miłość Chrystusa, stając się wspólnotą „zbawioną”, ale są również powołani do „przekazywania” braciom tej samej miłości Chrystusa, stając się w ten sposób wspólnotą „zbawiającą”. Tak więc rodzina chrześcijańska, będąc owocem i znakiem nadprzyrodzonej płodności Kościoła, staje się symbolem, świadectwem i uczestnikiem macierzyństwa Kościoła. (SOBÓR WAT. II, Konstytucja dogm. o Kościele Lumen Gentium, 11).

WŁAŚCIWE I SPECJALNE ZADANIE RODZINY W KOŚCIELE

50. **Rodzina chrześcijańska jest powołana do brania żywego i odpowiedzialnego udziału w posłannictwie Kościoła w sposób sobie właściwy i odrębny, czyli oddając siebie**

samą na służbę Kościołowi i społeczeństwu w tym, czym jest i co czyni, jako głęboka wspólnota życia i miłości.

*Skoro rodzina chrześcijańska jest wspólnotą, której więzy zostały odnowione przez Chrystusa przez wiarę i sakramenty, jej udział w posłannictwie Kościoła winien dokonywać się na sposób wspólnotowy: a więc **wspólnie, małżonkowie jako para, rodzice i dzieci jako rodzina winni przeżywać swoją służbę dla Kościoła i dla świata. Powinni być w wierze jako „jeden duch i jedno serce” (Dz 4, 32), poprzez ożywiającego ich ducha apostołskiego i poprzez współpracę, która włącza ich w dzieło służenia wspólnocie kościelnej i obywatelskiej.***

*Rodzina chrześcijańska buduje również Królestwo Boże w dziejach poprzez samą codzienną rzeczywistość, określoną i wyznaczoną przez jej warunki życiowe: a więc poprzez miłość małżeńską i rodzinną — przeżywaną w jej nadzwyczajnym bogactwie wartości i wymogów pełni, wyłączności, wierności i płodności — wyraża się i realizuje udział rodziny chrześcijańskiej w misji prorockiej, kapłańskiej i królewskiej Jezusa Chrystusa i Jego Kościoła: **miłość i życie stanowią zatem rdzeń zbawczego posłannictwa rodziny chrześcijańskiej w Kościele i dla Kościoła.***

Przypomina o tym Sobór Watykański II, gdy mówi: „Rodzina winna dzielić się wspaniałomyślnie swym bogactwem duchowym z innymi rodzinami. Toteż rodzina chrześcijańska, ponieważ powstaje z małżeństwa, będącego obrazem i uczestnictwem w miłosnym przymierzu Chrystusa i Kościoła, przez miłość małżonków, ofiarną płodność, jedność i wierność, jak i przez miłosną współpracę wszystkich członków ujawniać będzie wszystkim żywą obecność Zbawiciela w świecie oraz prawdziwą naturę Kościoła” (SOBÓR WAT. II, Konstytucja duszp. o Kościele w świecie współczesnym Gaudium et spes, 48)..”

św. JAN PAWEŁ II, Adhortacja Apostolska Familiaris consortio, Rzym 1980

ROLA RODZIN W GŁOSZENIU EWANGELII NADZIEI

„94. **Jeśli** służba Ewangelii nadziei każe koniecznie poświęcić szczególną uwagę rodzinie, traktując ją jako priorytet, to nie ulega również wątpliwości, że rodziny odgrywają niezastąpioną rolę w głoszeniu Ewangelii nadziei. Dlatego ufnie i z miłością ponawiam wezwanie do wszystkich rodzin chrześcijańskich, które żyją w Europie: «Rodziny, stańcie się tym, czym jesteście!» Jesteście żywym obrazem Bożej miłości: spoczywa na was bowiem «misja strzeżenia, objawiania i przekazywania miłości, będącej żywym odbiciem i rzeczywistym udzielaniem się miłości Bożej ludzkości oraz miłości Chrystusa Pana Kościołowi, Jego Oblubienicy».

Jesteście «sanktuarium życia (...): miejscem, w którym życie, dar Boga, może w sposób właściwy być przyjęte i chronione przed licznymi atakami, na które jest ono wystawione, może też rozwijać się zgodnie z wymogami prawdziwego ludzkiego wzrostu».

Jesteście fundamentem społeczeństwa jako pierwsze miejsce «humanizacji» osoby i życia społecznego, wzorem nawiązywania relacji społecznych przeżywanych w miłości i solidarności.

Bądźcie wy same wiarygodnymi świadkami Ewangelii nadziei! Jesteście bowiem gaudium et spes.

św. JAN PAWEŁ II, *ADHORACJA APOSTOLSKA ECCLESIA IN EUROPA*, 28 czerwca 2003 r., pkt 94.

Materiały dodatkowe

Ks. dr Aleksander Gendera, *Święta Rodzina w nauczaniu Jana Pawła II*, Salvatoris Mater 11/3, 93-109, 2009

Ks. prof. Waldemar Chrostowski, *Święta Rodzina*, wyd. Biały Kruk, Kraków 2020

Magdalena Prokop-Duchnowska, *Kościół nie zrozumie siebie bez rodziny. Jan Paweł II to wiedział*, [rozmowa], portal Siewca.pl 18.05.2023, <https://siewca.pl/rodzina/kosciol-nie-zrozumie-siebie-bez-rodziny-jan-pawel-ii-dobrze-to-wiedzial/>

MEDYTACJA

Kroki indywidualnej pracy duchowej

Przeżywając okres adwentowego oczekiwania na spełnienie się tajemnicy Bożego Planu dla rodziny ludzkiej a także późniejszego okresu radości Bożego Narodzenia trwajmy w naszych rodzinach na wspólnej modlitwie ze św. Janem Pawłem II:

Modlitwa św. Jana Pawła II do Świętej Rodziny

Święta Rodzino z Nazaretu,
wspólnoto Jezusa, Maryi i Józefa,
wzorce i ideale każdej chrześcijańskiej rodziny,
tobie nasze rodziny powierzamy.

Otwórz serce każdego domu na wiarę,
na przyjęcie Słowa Bożego,
na chrześcijańskie świadectwo,
aby mógł się on stać źródłem nowych i świętych powołań.

Przygotuj umysły rodziców,
aby z pilnym miłosierdziem, mądrą troską i pełną miłości pobożnością
mogli pewnie skierować swoje dzieci
ku dobrom duchowym i wiecznym.

Napełnij dusze młodych
prawym sumieniem i wolną wolą,
aby wzrastając w mądrości, latach i łasce,
wielkodusznie przyjmowali dar Bożego powołania.

Święta Rodzino z Nazaretu,
spraw, abyśmy byli w stanie wprowadzić w życie wolę Boga,
naśladując żarliwą modlitwą, wielkoduszne posłuszeństwo,
pełne godności ubóstwo i dziewiczą czystość przeżyte przez Ciebie.

Abyśmy umieli towarzyszyć z przewidującą delikatnością tym wszystkim,
którzy są wezwani do naśladowania Pana Jezusa bardziej z bliska,
który za nas wydał samego siebie.

Amen.

